

sammensat af præsidenten, A. Saggio, og dommerne V. Tiili og Moura Ramos; justitssekretær: fuldmægtig A. Mair, den 18. december 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

- 1) *Kommissionens afgørelse, som meddelt ved memorandum af 17. maj 1995, om afslag på betaling af bosættelsespenge, annulleres.*
- 2) *Kommissionen betaler sagsøgeren det beløb, som følger af bestemmelsen i artikel 5, stk. 3, i bilag VII til vedtægten med tillæg af rente 8 % p.a. fra ansøgnings-tidspunktet.*
- 3) *Kommissionen betaler sagens omkostninger.*

(¹) EFT C 64 af 2.3.1996.

DOM AFSAGT AF RETTEN I FØRSTE INSTANS

den 18. december 1997

i sag T-57/96, Livio Costantini mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber (¹)

(Tjenestemænd — ændring af tjenestestedet — tilbagevenden til det oprindelige tjenestested — bosættelsespenge — dagpenge)

(98/C 41/44)

(Processprog: italiensk)

I sag T-57/96, Livio Costantini, der er tjenestemand i Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved Det Fælles Forskningscenter i Ispra, ved advokat med møderet for Den Italienske Republiks Corte di Cassazione Giuseppe Marchesini, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Ernest Arendt, 8-10 rue Mathias Hardt, mod Kommissionen for de Europæiske Fællesskaber (befuldmægtiget: Gianluigi Valsesia), angående en påstand om annullation af Kommissionens afvisning af at udbetale bosættelsespenge og dagpenge ved hans tilbagevenden til det oprindelige tjenestested efter en periode, hvor han gjorde tjeneste uden for institutionen, har Retten (Første Afdeling), sammensat af præsidenten, A. Saggio, og dommerne V. Tiili og R. M. Moura Ramos; justitssekretær: fuldmægtig A. Mair, den 18. december 1997 afsagt dom, hvis konklusion lyder således:

1. *Kommissionens afvisning af at udbetale bosættelsespenge til sagsøgeren annulleres.*

2. *Kommissionen betaler sagsøgeren bosættelsespenge i henhold til artikel 5, stk. 3, i bilag VII til vedtægten, med renter på 8 % p.a. fra kravets fremsættelse.*

3. *I øvrigt frifindes Kommissionen.*

4. *Kommissionen betaler sine egne omkostninger og halvdelen af sagsøgerens omkostninger. Sagsøgeren betaler halvdelen af sine egne omkostninger.*

(¹) EFT C 180 af 22.6.1996

Sag anlagt den 26. november 1997 af Alitalia mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-296/97)

(98/C 41/45)

(Processprog: italiensk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 26. november 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Alitalia, ved advokaterne Antonio Tizzano og Gian Michele Roberti, Napoli, Mario Siragusa, Rom, Giuseppe Scassellati Sforzolini, Bologna, Matteo Bay, Milano, og Matteo Beretta, Bergamo, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Elvinger Hoss & Prussen, 2, place Winston Churchill.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

- Kommissionens beslutning af 15. juli 1997 om Alitalias rekaptalisering annulleres i sin helhed.

Subsidiært:

- annulleres betingelserne for godkendelse af støtten i beslutningens artikel 1, stk. 2-8
- ligeledes annulleres den betingelse, der består i, at det pålægges Alitalia selv at påtage sig forpligtelserne i forbindelse med førtidspensioneringsordningen i henhold til lovdekret nr. 546/1996
- Europa-Kommissionen tilpligtes at erstatte de udgifter, Alitalia har afholdt under nærværende sag.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, som er et privatretligt aktieselskab i lufttransportsektoren, anfægter Kommissionens beslutning, hvorefter de investeringer, der er omhandlet i den omstrukturingsplan, som de italienske myndigheder har forelagt for sagsøgte, er blevet anset for statsstøtte i EF-traktatens artikel 92's forstand.

Til støtte for sine krav har sagsøgeren anført følgende:

— Der er tale om en overtrædelse og forkert anvendelse af EF-traktatens artikel 92, stk. 1, artikel 90, stk. 1, og artikel 222, idet Kommissionen har fundet, at princippet om den markedsøkonomiske investor ikke er opfyldt, for så vidt angår IRI's investeringer til et beløb af 2 750 mia. ITL. Hvad det angår, er Alitalia af den opfattelse, at den omhandlede kapitalforhøjelse ikke har udelukket tredjemænds tegningsret, og at det derfor står disse frit for at tegne sig for de forskellige trancher af kapitalforhøjelsen inden for deres andel. Desuden har den italienske regering klart givet udtryk for, at den er fast besluttet på at foretage en privatisering af Alitalia om kort tid, når der er opnået godkendelse af kapitalforhøjelsen. Endelig har de ansatte indvilget i at tegne sig for en kapitalforhøjelse, der er forbeholdt dem, og som vil bevirke, at de når op på en andel på 20 % af selskabets kapital. Ved at se bort fra disse forhold, har sagsøgte ikke taget hensyn til investoren IRI's vide skønsmargen, men har tværtimod sat sig selv i IRI's sted ved at antage en rentabilitet for utilstrækkelig, som Kommissionen selv har fastsat til et niveau (20 %), som er fem procentpoint højere end den, der normalt findes berettiget i lufttransportsektoren (15 %). I øvrigt har Kommissionen ikke været tilfreds med at forlange en »normal« rentabilitet på 20 %, men har lagt sig fast på et »minimumsafkast« (hurdle rate), som en investor efter dens opfattelse ville kræve i betragtning af, at transaktionen fortsat er forbundet med store risici. I den forbindelse tilføjer sagsøgeren, at beregningen af rentabiliteten er fejlagtig og ubegrundet, fordi omkostningerne ved insolvens ikke er medtaget. Desuden har den omstændighed, at Alitalia er pålagt alle forpligtelserne i forbindelse med førtidspensioneringen af personalet, også medført en nedsættelse af det interne afkast (internal rate of return, IRR).

— Der er tale om en overtrædelse og forkert anvendelse af artikel 92, stk. 3, og overskridelse af beføjelser. Det er uforklarligt for Alitalia, at Kommissionen efter at have fastslået, at investeringen er »statsstøtte«, har kunnet undlade at tage hensyn til de resultater, der er nået med planen, navnlig da den skulle vælge, om der skulle fastsættes betingelser, som gør planen »forenelig med fællesmarkedet«, og for det andet ved fastsættelsen af betingelserne. Dette har ført til, at der er pålagt sagsøgeren betingelser, der er alt for vidtgående, diskriminerende, ulovlige og uberettigede (begrænsninger af kapaciteten og væksten, en pligt til yderligere afvikling

af core business i modsætning til den løsning, der blev foreslået for Air Frances vedkommende, manglende hensyntagen til betydningen af den planlagte privatisering, forbud mod nye former for støtte, forbud mod at erhverve nye kapitalinteresser i andre luftfartsselskaber, ophævelse af visse former for fortrinsbehandling, indførelse af et bestemt bogholderisystem, forbud mod price leadership, pligt til at afhænde kapitalinteressen i Malév).

Endelig er sagsøgeren af den opfattelse, at Kommissionen ikke har begrundet den anfægtede beslutning korrekt og heller ikke nøje og upartisk har undersøgt alle omstændighederne i den foreliggende sag. Den har også tilsidesat sagsøgerens ret til kontradiktion.

Sag anlagt den 2. december 1997 af Vicente Alonso Morales mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

(Sag T-299/97)

(98/C 41/46)

(Processprog: spansk)

Ved De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans er der den 2. december 1997 anlagt sag mod Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber af Vicente Alonso Morales, Madrid, ved advokat D. Ramón Marés Salvador, Madrid, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokat Carlos Amo Quiñones, 2, rue Gabriel Lippmann.

Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

— Dels annulleres afgørelsen truffet den 1. oktober 1997 af udvælgelseskomitéen ved udvælgelsesprøve KOM/A/1047, hvorved sagsøgeren nægttes adgang til at deltage i udvælgelsesprøven, dels fastslås det, at sagsøgeren har krav på at blive optaget på listen over de ansøgere, som gives adgang til at deltage i udvælgelsesprøven.

— Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber tilpligtes at betale sagens omkostninger.

Søgsmålsgrunde og væsentligste argumenter:

Sagsøgeren, der er uddannet som teknisk ingeniør i landbrugsvirksomhed, anfægter afgørelsen truffet af udvælgel-